

Læserbreve, højst 100 ord, eller debatindlæg, højst 400 ord, sendes via vores hjemmeside. Adressen er: politiken.dk/senddebatindlaeg. Indlæg til nettet skal også sendes til os via denne adresse. Opstår der problemer, så ring venligst til 33 47 18 43, 33 47 23 31 eller 70 15 01 01.

Vi bringer kun tekster alene sendt til Politiken. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indsendte tekster og til også at bringe teksterne på politiken.dk/debat

Kronikforslag på ca. 2.100 ord sendes via vores hjemmeside. Adressen er politiken.dk/senddebatindlaeg. Opstår der problemer, så ring venligst til 33 47 18 43, 33 47 23 31 eller 70 15 01 01. På politiken.dk/leder kan man kommentere avisens ledere.

POLITIKEN
MODTOG I GÅR

63 læserbreve
og debatindlæg

3 læserbreve og debatindlæg
handlede om bådflugtninge

VIGGO HØRUP
(1841-1902)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

EDVARD
BRANDES
(1847-1931)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

Redaktionschef:
Per Michael
Jespersen

Debatredaktører
Mette Højbjerg,
Kenneth Lund,
Anders Høeg
Lammers og
Tarek Omar (ortov)

Jourhavende
Anders Høeg
Lammers

Analyseredaktør
Karen Dich

Lederkollegiet
Hans
Davidsen-Nielsen

Kronikredaktør
Christoffer Emil
Bruun

Debat
Rådhuspladsen 37,
1785
København V
Telefon, Debat
33 47 23 31
Telefon, Kronik
33 47 24 03
Fax
33 15 41 17

Vores politik medvirker til, at så mange bådflugtninge dør

Tragedierne i Middelhavet sker ikke i et vakuum. De er en konsekvens af, at vi i EU har erstattet beskyttelse af flygtninge med kontrol og afskærmelse ud fra logikken 'jo færre, desto bedre'.

BÅDFLYGTNINGE

LEILA STOCKMARR,
PH.D.-STIPENDIAT I GLOBALE STUDIER PÅ
ROSKILDE UNIVERSITET

Hvorfor er vi så overraskede over tusinder af flygtnings druknedøds Middelhavet? Det er ikke en ubehjælpelig tragedie, men en konsekvens af en behård inhuman europæisk migrationspolitik. En politik, hvor internationale forpligtelser til beskyttelse og ren medmenneskelighed har måttet vige pladsen for de nu styrende præmisses i europæiske migrationspolitik: begrænsning, kontrol og sikkerhed.

Stærkt nationalistiske og populistiske strømninger i EU's medlemslande – ikke mindst herhjemme – betyder, at italesættelsen af flygtninge som trusler og problemer er blevet helt mainstream i debatten. Også blandt vores egne folkevalgte. Den enkelte flygtning er blevet kriminaliseret, gjort til et sagesløst kontrolobjekt – uden historie, uden narrativ.

Den enkelte flygtning er blevet sikkerhedsriggjort i en sådan grad, at det efterhånden synes svært at kende forskel på EU's kamp mod truslen fra jihadister og terrorgrupper og håndteringen af flygtninge – altså mennesker i nød.

Kategorier som kontrol og sikkerhed overskygger totalt moralske imperativer som beskyttelse og internationale forpligtelser. Vi deler erfaringer for migrationskontrol på tværs af kontinenter, og vi er blevet en industri af umenneskelighed, hvor afskærmning og inddæmning er blevet succeskriterier i sig selv. Ideen om 'vores' redning af 'dem' artikuleres som en form for gestus.

Det er misforstået. Hvorfor taler vi ikke om pligt? Om menneskelige og moralske forpligtelser? Om vores konventionsbetingede pligt til at beskytte mennesker i fare? I stedet taler vi om afskærmningsmanøvrer, om nye interneringsmetoder og om alle andres ansvar frem for vores eget.

DEN VOLDSOMME eskalering i antallet af tabte liv er netop ikke kommet ud af den blå luft. Ud over det stigende flygtningepres er den forværrede situation blandt andet en konsekvens af en række politiske tiltag.

Sidste efterår besluttede EU at nedjustere redningsindsatser over for flygtninge i Middelhavet til fordel for styrkede kontrolmekanismer. Det EU-finansierede

italienske redningsprogram Mare Nostrum (latin for 'vores hav') blev erstattet af EU-programmet Triton (havets budbringer i græsk mytologi). Hvor Mare Nostrum blandt andet havde til formål at redde flygtninge i nød, fokuserer Triton, som er koordineret af EU's grænseagenter Frontex, nu på kontrol og patruljering i europæisk farvand tættere på den europæiske kystlinje og på at bekæmpe menneskesmugleri.

Tritons budget er mindre en halv så stort som Mare Nostrums. Programmet har langt færre indsatsmidler til rådighed og sætter ikke ind i internationalt farvand, hvor de fleste og værste ulykker oftest sker. Flygtninge, der med livet som indsats tager dødsruten over Middelhavet, kan altså ikke regne med hjælp fra EU. Ifølge FN's Flygtningehøjkommissariat UNHCR har nedlukningen af Mare Nostrum betydet, at flere flygtninge lider druknedøden i Middelhavets internationale farvand.

Skiftet fra Mare Nostrum til Triton reflekterer en klar politisk logik: EU's migrationspolitik handler om kontrol frem for beskyttelse af flygtninge. Inden Triton blev iværksat, advarede europæiske menneskerettighedsgrupper, heriblandt Amnesty, om, at sløjfningen af Mare Nostrum til fordel for Triton ville medføre et øget tab af menneskeliv på Middelhavet. De europæiske beslutningstagere er

altså igen og igen blevet advaret om risikoen for det grusomme scenario, vi ser uds spille sig i dag.

ARGUMENTET for at implementere Triton-strategien har faktisk været, at et løfte om redning ville motivere flere flygtninge ud på dødsruten og give menneskesmuglerne blod på tanden. F.eks. advarede det britiske udenrigsministerium i 2014 direkte mod at skærpe redningsaktionerne, ligesom den danske regering gør det i dag. 'Redder vi dem, kommer der bare flere' – logikken vidner ikke om uvidenhed, men om en voldsom grad af kynisme og et forsøg på at lukke en politisk virkelighed ude. En virkelighed, der banker på EU's dør. Vores ansvar for tab af liv er ikke abstrakt, det er konkret. Efterhånden må man nok konkludere at EU's tilgang til migrationshåndtering bygger på en differentieret afvejning af det enkelte menneskelivs værd.

Mere grundlæggende bliver vi nødt til at spørge os selv: Er redningsaktioner alene det bedste, vi kan præstere? Kan det at redde folk, der har valgt flugtens vej til søs, i sig selv være et tilstrækkeligt mål for en succesfuld migrationspolitik?

At 'vi' skal redde 'dem', de ansigtsløse 'ofre' er et udtryk for en tarvelig reduktion af en kompleks storpolitisk og humanitær problemstilling til snævre politiske og økonomiske interesser. Var 'vi'

Tegning:
Jørn Villumsen

“
Menneskesmuglerne trives, fordi der er nød og et fravær af politiske løsninger

med Nato-bombardementer ikke med til at fragmentere det Libyen, der i dag er blevet slaraffenland for lovloshed og platform for en voldsomt omfattende og lukrativ migrationsindustri? Har det internationale samfund ikke spillet fallit i forhold til at finde en løsning på krigen i Syrien? Har 'vi' ikke et ansvar for at hjælpe syriske flygtninge, der bor i lejre og er jaget vildt i hele Mellemøsten?

Vi bliver nødt til at forstå, hvorfor tusinder af flygtninge vælger at sætte livet på spil for at komme til Europa. En hård indsats mod menneskesmuglere løser ikke en af disse årtusindes allerstørste humanitære og politiske udfordringer.

At tro at menneskesmugleri er problemets rod er komplet naivt. Menneskesmuglerne trives, fordi der er nød og et fravær af politiske løsninger. EU bør gøre op med kontrolpolitikken, skulle antiterrorberedskab fra migrationskontrol og geninstallere beskyttelse som præmis for migrationspolitiske tiltag. Det er hverken tilstrækkeligt eller menneskeligt acceptabelt at afskærme sig fra problemerne, som var de uden ophav eller kontekst.

Et styrket Frontex og et styrket sikkerhedsapparat løser ikke vores flygtningeproblem. Et konkret sted at starte kunne være at fordele ansvaret og, ja, byrderne forbundet med af afhjælpe flygtningeproblemet mere ligeligt. Internt i Europa og globalt.

TV 2 skaber myten om udkanten

Når TV 2 udstiller en hel by i et nyt program, ligger der ikke journalistiske ambitioner bag. Det er ren underholdning.

UDKANTS DANMARK

KAARE DYBVAD OG MARIA KONGSTAD,
FORFATTER OG FOLKETINGSKANDIDAT (S) OG
LOLLIK OG STUDERENDE

I AFTES HAVDE TV 2 premiere på deres nye programserie 'På roven i Nakskov', der gennem øjnene på unge mødre, misbrugere og beboere i nedrivningsmodne boliger skal underholde og forarge i bedste sendetid. Programmet kommer som det seneste i en række programmer, hvor livet i provinsen kobles sammen med et nedslidt fysisk miljø og personer, der er ude af stand til at gøre noget ved deres situation. En tendens, der er med til at forværre den skævvridning af Danmark, som vi har oplevet det seneste årti.

Men ved at koble programmets ulykkelige familier til en hel provinsby når TV 2's latterliggørelse et lavpunkt. Ideen er ikke ny, men en reprise over et TV 2-program fra 1994. Dengang var Nakskov også i centrum, da man sendte dokumentaren 'Nærbillede – Håbløshedens by'.

Det nye program er ikke bare uoriginalt. Det er også forkert. For Nakskov er ikke den elendige by, som den måske var i 1994. Arbejdsløsheden falder, og nye arbejdspladser kommer langsomt til området, ikke mindst i forbindelse med de store byggerier af Femern Bælt-forbindelsen og Storstrømsbroen. Kommunen er ved at få bugt med de tomme og nedslidte huse.

Desværre er programmer som TV 2's med til at skabe en selvforstærkende effekt. En ting er, at man lokalt kæmper med en centralisering af statslige arbejdspladser og uddannelser. Noget andet er, at man også modarbejdes af landsdækkende medier, der skaber et forvrængt billede af byen, i håb om at det tiltrækker seere og annoncører. Et billede, der gør, at få af dem, der ser serien til ende, vil overveje at bosætte sig i Nakskov.

I lang tid har det været sådan her i landet, at journalisterne på de landsdækkende tv-stationer har journalistiske ambitioner bag det, de laver: At afsløre skandaler eller stille sig kritisk over for magthaverne. At tro på, at man skal vise virkeligheden, som den er. På TV 2 er det nu afløst af en drift mod forargelse og underholdning, i en gennemskuelig, journalistisk indpakning. Udstillingen af enkeltpersoners skorlevede kompenseringer for den af tagende vilje til at bedrive ærlig journalistik.

Lollikkerne fortæller selv positive historier om Lolland-Falster i en modkampagne, 'Lolland-Falster Lovestorm', der i skrivende stund har fået over 22.000 medlemmer på Facebook.

Vi håber, TV 2 snart får øjnene op for, hvor pinligt deres program er.

Investeringer i infrastruktur kan reducere madspild

GLOBAL KOMMENTAR,
BJØRN LOMBOG,
LEDER AF COPENHAGEN CONSENSUS CENTER

Hvis vi investerer klogt, kan vi brødføde flere af verdens fattigste.

Vi kan forvente næsten en fordobling af efterspørgslen efter fødevarer indtil 2050. Det skyldes ikke blot, at verden vil få endnu 2 mia. munde at mætte, men også en hurtigt voksende middelklasse, der vil kræve mange flere kød- og mejeriprodukter, hvilket igen kræver langt mere mad til dyrene. Desværre går en fjerdedel af alle fødevarer i verden hvert år tabt fra høst og opbevaring til spild i forbrugernes køkken. Heldigvis er der nye analyser, der viser,

at vi kan reducere verdens enorme madspild. For hver krone brugt kan vi ende med at gøre gavn for 13 kroner og sikre bedre fødevarer i verden. Men disse løsninger har meget lidt at gøre med de madspildskampagner, der fokuseres på i det meste af den rige verden.

I år 2000 blev det globale samfund enig om et sæt ambitiøse udviklingsmål – 2015-målene – som havde til formål at gøre en væsentlig forskel i folks liv i 2015.

Der har været nogle reelle succeser, men der er stadig meget at gøre. Derfor arbejder 193 regeringer nu på at blive enige om et nyt sæt udviklingsmål for 2030, der skal vedtages af FN i september.

Der er lige så mange forslag til mål, som der er interessegrupper, der kæmpes om opmærksomhed og finansiering. Så for at træffe smarte valg må vi foretage objektive sammenligninger på tværs af et udvalg af konkurrerende forslag – fra sundhed og uddannelse til klimaforandringer og illegale finansielle transaktioner. En måde at gøre det på er at foretage en analyse af deres sociale, økonomiske og miljømæssige fordele og omkostninger. Min tænketank, Copenhagen

Consensus, har bedt flere end 60 hold topøkonomer, herunder flere nobelpristagere, om at vurdere, hvilke mål der vil gøre mest gavn – og hvilke der ikke vil.

HVORDAN reducerer vi så madspildet? Det er et afgørende spørgsmål, for hvis folk ikke brødfødes ordentligt, bliver de lettere syge og kan ikke arbejde, mens børns vækst hæmmes, hvilket gør dem ringere stillet resten af deres liv. At undgå spild i værdikæden – i marken, under forarbejdning og opbevaring og i folks hjem – er en god måde til at få mest muligt ud af de afgrøder, en landmand dyrker.

I den rige verden er der mest fokus på madspild hos forbrugeren. Det giver mening, fordi over halvdelen går tabt i køkkener i den første verden – fordi vi har råd til det. I Storbritannien stammer det største spild fra salater, grøntsager og frugter, som er luksusvarer i sammenligning med de billigste kalorier såsom de kornsorter og roddrugter, der spises i den fattige verden. Ligeledes spilder mindre husholdninger mere per person, fordi det er sværere at gøre brug af altting.

Verdens fattige mister ikke meget af

deres mad, simpelthen fordi de ikke har råd til det. I Afrika mister man 500 kalorier per person til madspild om dagen – men kun 5 pct. mistes af forbrugeren. I stedet går over 75 pct. tabt i landbrugsproduktionen, både når fugle og rotter æder det under høsten, og når skadedyr ødelægger det, når det ligger på lager.

“
I 2050 kunne bedre infrastruktur betyde, at 57 millioner mennesker ikke længere ville være udsat for sult

DER ER MANGE smarte løsninger – fra enkel tørring af rødder, roddrugter og løg til bekvemt nedkøling. Alle disse teknologier er virkelig gode investeringer i industrialiserede lande, så hvorfor bruges de ikke i udviklingslandene? I en ny rapport påpeger et hold økonomer fra International Food Policy Research Institute, at problemet hovedsagelig skyldes mangel på infrastruktur. Hvis der ikke er ordentlige veje, er det ikke let for landmænd at sælge deres afgrøder, der i stedet risikerer at fordærves, før de kan spises.

Forskerne fandt, at fire centrale faktorer kunne gøre en reel forskel for tab i værdikæden: strømforsyning, asfalterede veje, jernbanekapacitet og vejkapacitet. Det betyder, at landbrugsprodukter kan sendes til marked og andre fødevarer-

forsyninger anskaffes, og at korn kan tørres eller grøntsager opbevares køligt.

De anslår, at de samlede omkostninger ved at halvere tabene efter høst i udviklingslandene ville være 1.650 milliarder kroner over de næste 15 år, men det ville skabe fordele for lidt over 21.000 milliarder kroner, og derved gøre gavn for 13 kroner for hver krone brugt.

Det har en virkning i den virkelige verden, da det vil nedbringe fødevarerpriser, så mad bliver mere overkommelig for fattige mennesker. I 2050 kunne bedre infrastruktur betyde, at 57 mio. mennesker – fra end Sydafrikas nuværende befolkning – ikke længere ville være udsat for sult. Omkring 4 mio. børn ville ikke længere lide af underernæring.

De fleste af disse fremskridt ville være i Afrika syd for Sahara og det sydlige Asien, verdens dårligst stillede områder.

Vi ønsker alle at være med til at skabe en bedre verden i 2030. Hvis vi lytter til økonomisk evidens og vælger de bedste mål, kan vi sørge for, at ressourcer bruges til at gøre så meget gavn som muligt.

Bjørn Lomborg er leder af Copenhagen Consensus Center